

først meddele, at naar jeg nu vil omtale denne Sag, saa er det, fordi jeg er bleven opfordret dertil af mange Medlemmer her i Tinget og Medlemmer, der høre til alle de større politiske Grupper, som findes her i Salen; i alt Fald er jeg bleven opfordret dertil af Medlemmer baade af Højre og Venstre, og de have tilføjet: læg ikke Fingrene imellem. Naa, hvad det sidste angaar, agter jeg just ikke at følge Anmodningen; jeg agter kun at sige, hvad jeg tror der bør og skal siges, for at der kan blive kastet det Lys over Sagen, som bør og skal kastes over denne mærkelige og uhyggelige Sag. — Det er jo os alle bekendt efter de Oplysninger, der ere fremkomne saa vel i Bladene som ved enkelte andre Lejligheder, at en Grev Werner Schimmelmänn med Assistance af Pontoppidan, Overlæge ved Kommunehospitalets 6te Afdeling, den 21de Februar fik indlagt sin Søster Grevinde Abeline Schimmelmänn paa Kommunehospitalet. Denne Indlæggelse gif ganske stille af, uden at nogen vidste noget derom, og den skulde ogsaa være gaaet ganske stille af; det var ganske sikkert Meningen, at alt skulde gaa saa stille af, at Sagen aldrig kom til Publikums Kundskab. Det er ogsaa først nu i den sidste halve Snes Dage, at Offentligheden er bleven bekendt med denne ejendommelige Sag. Grevinde Schimmelmänn skal jeg ikke dvæle videre ved. Der kunde ganske vist være en Del at sige til alt det, der i den sidste Tid er blevet meddelt om hende i Bladene; thi det er ikke alt sammen fuldt korrekt; men dem, der kunne ønske Oplysning derom, vil jeg henvise til at læse en lille Bog, som i Dag eller i Morgen vil blive tilgængelig for Publikum. (Udbrydelse). Et æret Medlem siger, at den allerede er udkommen, og den er altsaa nu tilgængelig for Publikum, og enhver kan saa Bogen at læse. Jeg vil haabe at de, der læse den og særlig de sidste Blade i den, ville saa Begreb om, hvorfra Grevinden har ført det Liv, hun har ført, og foretaget de Ting, som hun har foretaget sig, og jeg tror, at ved at læse det kommer Ingen til at forstaa, at hendes Arbejde og Livsførelse er et Udslag af Vanvid eller Sindssyghed. Der kunde maasse i og for sig ikke siges noget imod, at Grevinde Schimmelmänn blev indlagt til Observation paa Kommunehospitalet. Ethvert Menneske kan jo være udsat for at blive angrebet af Sindssyge, og naar det er Tilfældet, er det jo ganske vist godt, at vi have en Anstalt, hvorpaa saadanne Mennesker kunne indlægges til Observation, og at der, naar det endelig bekræfter sig, at der er Sindssyge til Stede, have

anstalter, hvor de kunne føres hen. Men Spørgsmaalet er jo, om den Indlæggelse og den Behandling, som er bleven Grevinde Schimmelmänn til Del paa Sindssygeafdelingen, er tidsvarende, og om denne Behandling kan bidrage til at bedre en saadans Tilstand, eller om den ikke snarere er af den Bestaafenhed, at den kan forværre den. Om selve Indlæggelsen er der blevet fremstillet en hel Del Ting, og officielt er det jo blevet meddelt os, at Grevinden maatte anses for farlig for sine Omgivelser, da hun var bevæbnet med en Pistol, og led af Forsølgelsesvanvid over for sin Familie. Jeg skal her straks bemærke, at ganske saa Dage, før Overlæge Pontoppidan undersøgte Grevinden, havde jeg en længere Samtale med hende, hvori hun omtalte sin Familie, og det eneste, hun sagde om sin Familie, var, at hun beklagede, at de være kolde og frastødende over for hende. Men Rigtigheden af denne Udtalelse vil det være let for Grevinden at bevise; og i det, hun har sagt om sin Familie, er der intet, der tyder paa, at der var noget Forsølgelsesvanvid til Stede hos hende. Hvad angaar den omtalte Pistol, forundrer det mig, at Overlæge Pontoppidan kan fremkomme med en saadan Paastand, som han er fremkommen med. Vi kunne ikke se andet af den Erklæring, der er fremkommen i Berlingske Tidende — og denne Erklæring skriver sig vel sagtens fra Pontoppidan —, end at Grevinden har haft denne Pistol hos sig, har været bevæbnet med den og rede til at bruge den, naar hun mente, at det behøvedes. Men saaledes forholder Sagen sig ikke. Grevinden ejer en Pistol, det er sikkert, og den har hun ejet i 22 Aar. Hun har en Gang faaet den som Gave til Erindring om en eller anden, som der ikke er Grund til at fremdrage her. Grevinden har allerede fra Barn af været vant til at omgaaes med Skydevaaben. Hun har saaledes, fra hun var ganske lille, fra hun var 10—12 Aar gammel, sammen med sin Fader gaaet omkring med skarpladt Gevær og været med til at nedlægge det Vildt, som de traf paa. Hun har, som sagt, som ganske ung forstaaet at haandtere Skydevaaben, saa hvis nogen maatte være bleven forbausset ved at høre, at hun har haft en Revolver, saa maa man huske paa, at den Slags Damer omgaaes lidt med Skydevaaben, og at hun i alt Fald fra sin tidligste Ungdom har haft den omtalte Pistol hos sig. Spørgsmaalet er nu dette: Har hun bevæbnet med Pistolen, havde hun den hos sig ved Indlæggelsen? Efter hvad der er oplyst — og indtil Pontoppidan fremkommer med Oplysninger, som maatte slaa det ned — vil jeg bestemt